

— "Ω, ω! σὲ συγκινεῖ βλέπω αὐτὴ ἡ λέξις. Ναί, καλὲ μου Θωμᾶ, ὁ Θεὸς ἔβαλε μέσα εἰς τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου κάθε λογῆς ὠραῖα τραγούδια, τὰ ὅποια τὰ βγάζει ὅταν θέλῃ, καὶ τὰ τραγωδεῖ ὁ ἴδιος μὲ πολὺ ὠραῖαν φωνήν, ἢ χιλιάδες ἄλλαι φωναὶ τὰ τραγωδοῦν παντοῦ καὶ ἔτσι ὀλογορροῦν εἰς ὄλον τὸν κόσμον σὰν τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ὅποια μὲ τὸ κελάδημά τους παρηγοροῦν ὅσους ὑποφέρουν καὶ εὐχαριστοῦν ὅσους δὲν ὑποφέρουν.

— Ὁ φίλος σου λοιπὸν ἔχει πολλὰ καλόφωνα πουλιὰ μέσα ἔς τὸ κεφάλι του;

— Ναί, Θωμᾶ! Καὶ ξέρεις γιατί ἠθέλησε νὰ σὲ ἰδῇ; Γιὰ νὰ σοῦ τραγωδήσῃ ὁ ἴδιος κᾶτι.

— Γιὰ μ'ένα, νὰ τραγωδήσῃ; γιὰ μ'ένα; ἀνέκραζεν ὁ τυφλός.

— Ναί, εἶπεν ὁ Γκουνώ, θλίψας τὴν χεῖρά του. Ἔμβα εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ κάθησε.

— Ὡς τὴν αἴθουσαν, ὄχι· τὰ παπούτσιά μου εἶνε κταλασπωμένα· μὰ σὰν μοῦ δίνῃς τὴν ἄδεια, θὰ καθίσω ἔξω ἀπὸ τὴν θύρα καὶ θ' ἀκούω ἀπ' ἐκεῖ μ' ἄρῃσει πολὺ αὐτὴ ἡ θέσις.

— Ὅπως θέλεις.

Ὁ Γκουνώ ἐκάθησεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, ὃ δὲ Θωμᾶς εἰς τὸ ἐξώθυρον, τὴν βακτηρίαν μεταξὺ τῶν ποδῶν του ἔχων, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του, τοὺς ἐσθεσμένους τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὑψωμένους εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ Γκουνώ ἔφαλε ὑπὲρ τὴν ἡμίσειαν ὥραν τεμάχια τοῦ Φαύστου, τοῦ Μερσίλ, τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου καὶ τοῦ Μαγευμένου αὐλοῦ. Ὅλα τὰ ἀθάνατα αὐτὰ ἄσματα ἀπετύπωνον εἰς τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τοῦ τυφλοῦ συγκινηθεὶς ἀρίστους καὶ βαθεῖας, προϋξένουν εἰς αὐτὸν φρικιᾶσεις, αἵτινες δύο φορὰς ἀνῆλθον μέχρι δακρύων. Ἄμα ἐσίγησεν ὁ Γκουνώ, ὁ Θωμᾶς ἠγέρθη· ὁ Γκουνώ προὐχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ ὁ τυφλὸς διὰ τρεμούσης φωνῆς τῷ εἶπε:

— Εὐχαριστῶ, κύρ τραγουδιστή, μισὴ ὥρα τώρα δὲν ἐσυλλογίσθηκα τὴν δυστυχία μου.

Ἡ τόσον ἀφελὴς ἐκείνη εὐχαριστήσις συνεχίησεν τὸν Γκουνώ, ὅστις ἀπεκρίθη:

— Καλὲ μου Θωμᾶ, θέλεις νὰ μοῦ ἀποδείξῃς ὅτι πραγματικῶς εὐχαριστήθηκες;

— Ναί, ναί, μὰ πῶς ἤμπορῶ;

— Ἀμοῦ κάμῃς μία μεγάλη χάρι.

— Τί χάρι;

— Ἄν μοῦ εἰπῇς πῶς ἐβγῆκες ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν ὅπου ἦσουν βυθισμένος.

— Ὡ, μετὰ χαρᾶς. Γιατὶ ἄμα μιλῆσω γιὰ τὸν ἑαυτό μου θὰ μιλῆσω καὶ γιὰ κείνον.

— Ποιὸν ἐκείνον;

— Τὸν κύρ Δεγρᾶνζην.

— Τὸν φίλον τοῦ φίλου μας, τὸν ἄλλοτε δὴμαρχον τοῦ χωρίου;

— Ναί, αὐτὸς μ' ἐγλύτωσε.

— Μὲ τί; μὲ τὰ χρήματα;

— Ὡ, ναί, μοῦ ἔδωκε καὶ ὁ ἴδιος χρήματα, ἔκαμε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μοῦ δώσουν. Τὴν συνεισφοράν ποῦ ἐπῆρα τριακόσιαις δραγμαῖς αὐτὸς τὴν ἐνέργησε. Τὸ κοτζέρτο ποῦ μοῦ φερε τετρακόσιαις δραγμαῖς πάλι αὐτὸς τὸ ἐνέργησε. Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε. Μ' ἔβγαλε ἀπ' τὴν κόλασι. Ἡμουν χαμένος, ὀλοτέλα χαμένος. Ὁ καὺμὸς μ' ἔτρωγε. Ὁ καὺμὸς ποῦ δὲν ἔβλεπα μ' ἐσκότωνε. Ἰώνωιωθα πῶς πέθαινα μ'έρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ ἤθελα νὰ πεθάνω. Αὐτὸς μοῦ γιάτρεψε τὴν καρδιά μου.

— Μὲ ποιὸν τρόπον;

— Μὲ τὰ χρυσᾶ του τὰ λόγια. Ναί, αὐτὸς δὴμαρχος, ἀνθρωπος ἀφέντης, τρεῖς μῆνας κάθε μ'έρα, ἤρχονταν μιά ὥρα δρόμο καὶ μ' εὔρισκε ἔς τὸ σπίτι μου. Ἐκάθονταν ἀντίκρου μου καὶ ἀρχίζε νὰ μοῦ μιλᾷ, μιά ὥρα, δύο ὥραις ὡς ποῦ νὰ εὐχαριστηθῶ.

— Καὶ τί σοῦ ἔλεγε;

— Ἐπρεπε νᾶνε ὁ ἴδιος ἐδῶ γιὰ νὰ τὰ ξαναπῇ. Μὰ μοῦ ἔλεγε κᾶτι πράγματα ποῦ δὲν τᾶχα ματακούσει. . . Μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸν Θεὸ χίλιας φοραὶς καλλίτερα ἀπὸ νὰ ἱεροκήρυκα. Αὐτὸς μὲ ξανάμαθε νὰ κοιμοῦμαι!

— Πῶς; σὲ ξανάμαθε νὰ κοιμᾶσαι; . .

— Ναί. Εἶχα δύο μῆνας ποῦ δὲν μ'μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ· μόλις ἐσφαλοῦσα τὰ μάτια μου ἐτιναζόμουν ἐπάνω λέγοντας: Θωμᾶ, εἶσαι στραβός! καὶ τότε μοῦ ἤρχονταν κᾶτι ιδέαις, μ' ἐπιανε μία ἀπελπισία. . . Ἐνα πρωὶ νὰ σου κ' ἔρχεται.

— Θωμᾶ, μοῦ λέγει, σὰν ζυπνήσῃς καὶ ἀπόψε καὶ σοῦ ἔρθῃ ἔς τὸ νοῦ σου τὸ κακὸ ποῦ ἔπαθες, πὲς δυνατὰ μιά προσευχὴ ἔς τὸ Θεό, ἔπειτα δύο, ἔπειτα τρεῖς καὶ θὰ ἰδῇς πῶς θὰ ἀποκοιμηθῇς.

Κατὰ πῶς τῷπε καὶ ἔγεινε. Ναί, εἶχε δίχρη· ὁ Πανάγαθος ἀποκοιμίζει ὅποιον ἔχει πόνον ἔς τὴν καρδιά.

Ὁ Γκουνώ ἐμειδίασε· ὁ Θωμᾶς ἐξηκολούθησε.

(Ἔπειτα τὸ τέλος.)

(Ern. Legouvé.)

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΓΛΙΣ ΔΙΔΑΚΤΩΡ

Ὅς γνωστὸν, ἀπὸ τινος χρόνου Πανεπιστημιαία τινα τῆς Δύσεως ἀνεγνώρισαν τὸ δικαίωμα τῆς ἰσοτιμίας εἰς τὸ θῆλυ γένος καὶ ἔκριναν δικαίον νὰ χορηγῶσιν εἰς αὐτὸ διπλώματα ἐπιστημῶν τιμῶν, ἐν αἷς ἐξετάζεται ὡς οἱ ἄρρενες καὶ εὐδοκιμεῖ, ὡς φαίνεται, μετ' ἐφαμίλλου φήμης καὶ φιλοτιμίας. Ἐν Ἀγγλίῃ ἡ πρώτη νεᾶνις, ἥτις ὑπέστη τὴν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἐπιστημονικὴν δοκιμασίαν καὶ ἔτυχεν ἐν αὐτῇ βραβεῖου, εἶνε ἡ δεσποινὶς Μαρία Κλάρα Δάουες (Davies), θυγάτηρ κληρικοῦ τινος εὐσεβοῦς καὶ ἐλλογίμου. Ὑποστᾶσα τὰς εἰσιτηρίους ἐξε-

τάσεις ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Λονδίνου τῷ 1879 ἐνεγράφη ἐν αὐτῷ καὶ κατελέχθη ἐν τῇ τάξει τῶν βραβευθέντων νέων. Τῷ αὐτῷ δὲ ἔτει ἐξετασθεῖσα πάλιν ἔτυχεν ὑποτροφίας καὶ ἐπηνέθη ἐν τῇ δοκιμασίᾳ τῆς γερμανικῆς γλώσσης. Εὐθύς μετὰ τὸ τέρμα τῆς τριετοῦς ἀκαδημαϊκῆς φοιτήσεως ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Κανταβριγίας ὑπέστη τὴν ἐν τῇ φιλολογίᾳ ἀπολυτήριον δοκιμασίαν μετ' ἐπαίνων, τῷ δὲ 1883 κατὰ τὰς ἐν Λονδίῳ διδακτορικὰς αὐτῆς ἐξετάσεις ἐπηνέθη διὰ τὴν εὐδόκιμον μάθησιν τῆς ἀρχαίας φιλολογίας καὶ τῆς γερμανικῆς γλώσσης λαβοῦσα τὸν πρῶτον βαθμὸν εἰς ἀμφοτέρα.

Ἡ Μαρία Κλάρα Δάουες εἴλκυσε ἐν Ἀγγλίᾳ τὰς ὄψεις καὶ τὸν θαυμασμὸν πάντων, ὅσοι πτοοῦνται περὶ τὰς καινοτομίας καὶ ἐξαίρουσιν ἐπὶ πᾶσι τὴν ἐπιτυχίαν. Τὸ ὄνομα αὐτῆς φέρεται ἀνὰ τὰ στόματα πάντων οὐ μόνον διὰ τὴν ἐξαίρετον αὐτῆς παιδείαν, ἀλλὰ καὶ διότι ἔταμε νέαν ὁδὸν βίου καὶ δόξης εἰς τὸ θῆλυ γένος, ὅπερ ἐν τοῖς γράμμασι τοῦλάχιστον καὶ ἐν ταῖς τέχναις τίθεται ἤδη ἐν ἴσῃ μοίρᾳ πρὸς τοὺς ἄνδρας.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἐπευφήμησαν μεγάλως τὴν φιλότιμον ταύτην κόρην, ἥτις πρώτη καὶ θριαμβικῶς κατέρριψε τὸν φραγμὸν τῆς διακρίσεως τῶν γενῶν ἐν ταῖς ἐπιστήμασι καὶ τὴν προνομίαν τῶν ἀρρένων ἐν τοῖς ἀνωτάτοις αὐτῶν ἐκπαιδευτηρίοις. Τὸ διδακτορικὸν δίπλωμα, ὅπερ ἡ Μαρία Κλάρα Δάουες ἔλαβε πρὸ τινος χρόνου ὡς βραβεῖον τῶν σπουδῶν αὐτῆς καὶ τῆς φιλολογικῆς μαθήσεως, θεωρεῖται ὡς σύμβολον ἰσοτιμίας ἀμφοτέρων τῶν γενῶν πρὸς ἄλληλα καὶ ὡς ἀρραβὼν τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἐπιστημονικῆς αὐτῶν κοινοπραγίας. Τὰ πανεπιστήμια θὰ εἶνε τῶν λοιποῦ αἰ κοινὰ παλαῖστρα τῶν ἀρρένων τε καὶ τῶν θηλέων, ἡ δὲ ἀκαδημαϊκὴ τήβεννα δὲν θὰ εἶνε πλέον τὸ ἴδιον γνώρισμα τῶν θιασωτῶν τῆς μουσικῆς. Ἡ Μαρία Κλάρα Δάουες, ἥτις εἰσηγήσατο πρὸ τινος ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν ἰσονομίαν ταύτην τῶν γενῶν, καταλέγεται ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτῆς ἐν τῇ τάξει τῶν περιωνύμων ἱστορικῶν γυναικῶν. Ἡ Σεμίραμις, ἡ Σαπφώ, ἡ Κόριννα, ἡ Ἰταλὶς Βικτωρία Κολλόνα, ἥς τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ κάλλος ἀπθανάτισαν ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος καὶ ὁ Ἀριστοῦς, ἡ Ἰωάννα Γρέυ, ἡ κλεινὴ αὕτη διὰ τὴν πολυμαθειαν καὶ τὸν μαρτυρικὸν αὐτῆς θάνατον γυνή, ἡ ἐπικληθεῖσα «Βασίλισσα τῶν δώδεκα ἡμερῶν», ἡ Ἀγγλὶς Βάρρετ Βράουνιγκ, ἥτις ἔχει φήμην μεγαλοφροσύνης γυναικός, πάντα τὰ θήλεα ταῦτα τέκνα τῆς δόξης καὶ τῆς ὑπεροχῆς μνημονεύονται ἐναμίλλως πρὸς τὴν πρῶτην καὶ διαπρεπῆ αὐτῶν διδάκτορα ὑπὸ τῶν ἐπ' αὐτῇ ὑπερβαλλόντως σεμνονομένων Ἀγγλων. Ὅπως ἡ Κόριννα τῆς κλεινῆς Στάελ ἐστέφη

καὶ ἔτυχε λαμπρῶν τιμῶν ἐν τῷ Καπιτωλίῳ ἵνα τὸ ὄνομα αὐτῆς διαφημισθῇ ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, οὕτω καὶ ἡ Μαρία Κλάρα Δάουες ἐπιθέσασα εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἴδιόν τινα πῖλον ὡς σύμβολον τοῦ διδακτορικοῦ ἀξιώματος, ἐκλέσεν ἑαυτὴν οὐ μόνον εἰς πᾶσαν τὴν Ἀγγλίαν ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας χώρας, ὅπου ὁ κάλαμος, ἡ γλυφίς τοῦ καλλιτέχνου καὶ τὸ τυπογραφικὸν ὄργανον ἔσπειραν τὴν φήμην αὐτῆς τὰ μέγιστα. Οἱ Ἀγγλοὶ μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτοῖς ὑπερηφανείας ἐν φράσει ἐξηρμένη ἦν ἐδανείσθημεν ὡδὲ παρ' αὐτῶν, σεμνολογοῦσι περὶ τῆς εὐφυοῦς αὐτῶν συμπολίτιδος ὡς περὶ ἐξόχου τινὸς γυναικός, ἣν ἀνεβίβασαν εἰς τὴν ἄκραν τιμὴν τῶν δημωφελῶν ἀναμορφωτῶν.

ΟΙ ΙΠΠΟΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ

Ἡ ἀνάπτυξις τῆς διὰ τῶν ἵπποσιδηροδρόμων συγκοινωνίας εἶναι σήμερον πανταχοῦ τεραστία. Ἡ ἐφεύρεσις αὐτῶν ἀποδίδεται εἰς τὸν ἄγγλον μηχανικὸν Outram, ἐξ οὗ καὶ τὸ πρῶτον συνθετικὸν τῆς λέξεως Tram-way ⁽¹⁾, ὅστις κατὰ τὸν ἸΗ' αἰῶνα ἐπενόησε νὰ στρώσῃ σιδηρὰ ἐλάσματα στηριζόμενα ἐπὶ ξυλίνων δοκῶν ὅπως διευκολύνη τὴν ἔλξιν τῶν ἀμαξίων ἐν τοῖς ἀνθρακωρυχείοις. Μικρὸν μετὰ τὸν Outram, ὁ γάλλος μηχανικὸς Cugnot ἐπέδειξεν, ἐν ἔτει 1767, ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας Choiseul, ἐν Παρισίοις εἶδος τι ὀχήματος ἀτμοκινήτου. Παρόμοιοι σχεδὸν πείραμα ἔκαμεν ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Φιλαδελφείας καὶ ὁ ἀμερικανὸς μηχανικὸς Evans ἐν ἔτει 1803. Ἀλλὰ τὰ ἀτμοκίνητα ταῦτα ὀχήματα, οἱ πρόδρομοι τῶν ἵπποσιδηροδρόμων, ἐλησμονήθησαν ἐπὶ μακρὸν μετὰ τὴν θαυμασίαν ἐφεύρεσιν τῶν σιδηροδρόμων ὑπὸ τοῦ Στέφενσον.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1852 ἐπανῆλθε καὶ αὖθις ἐν Ἀμερικῇ τὸ ζήτημα τῆς ταχείας καὶ εὐθηνῆς συγκοινωνίας ἐντὸς τῶν πόλεων, καὶ κατεσκευάσθη ἡ γραμμὴ ἀπὸ Νέας Ὑόρκης εἰς Ἀρλεμ, μετὰ τινα δὲ ἔτη, κατὰ τὸ 1856, κατεσκευάσθη ἐν Βερσαλλίαις ὁ πρῶτος ἵπποσιδηροδρόμος, ὡς ἐννοοῦμεν σήμερον τὸ μέσον τοῦτο τῆς συγκοινωνίας, καὶ κατὰ τὸ 1863 ἐν Κοπενάγῃ, τὸ παράδειγμα δὲ τῆς Γαλλίας καὶ Δανίας ἔσπευσαν νὰ μιμηθῶσιν ἀμέσως ἄλλαι χῶραι καὶ ἰδίως ἡ Ὀλλανδία καὶ ἡ Ἰταλία.

Οἱ ἵπποσιδηροδρόμοι ἔσχον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐν Ὀλλανδίᾳ ἀνάπτυξιν μείζονα ἢ ἐν πάσῃ ἄλλῃ χώρᾳ, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἕκτασιν καὶ τὸν πληθυσμὸν αὐτῆς. Ὀφείλεται δὲ ἡ ἀνάπτυξις αὕτη εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἰδίως, ἥτις οὐδὲν παρεμβάλλει πρόσκομμα εἰς τὴν κα-

(1) Ὅδος τοῦ Τράμ (κατὰ συκοπὴν ἀντὶ Οὐτράμ).